

ISTEN TETSZÉSÉRE

Január 11., szombat délután

Az evangélium dicsőségének alapja az elbukott emberi nemzetség isteni képmásra való helyreállításának elve a jóindulat szüntelen megnyilatkozása révén. Ez a munka már a mennyei udvarokban elkezdődött. Isten ott határozta el, hogy szeretetének tagadhatatlan bizonyítékait az ember rendelkezésére bocsátja. „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16)

Isten irgalmat tanúsított az emberiség iránt, ezért az Atya, a Fiú és a Szentlélek lefektették a megváltási tervet. E terv teljesevé érdekben született meg a döntés, hogy Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus feláldozza önmagát a bűnösökért. Vajon milyen mértékkel mérhető ennek a szeretetnek a mélysége? Isten olyan intézkedéseket hozott, hogy az ember ne mondhassa, hogy Ő tehetett volna többet is. Krisztussal együtt a menny összes kincsét odaadta, hogy az ember megmentése semmiben se szenvedjen hiányt. Itt olyan szeretet mutatkozott meg, amelynek a csodálata kimondhatatlan hálával tölti be az emberi szívet. Ó, micsoda szeretet, semmihez sem fogható szeretet! Ezt csodálva a lélek megtisztul minden önzéstől. A tanítványt önmaga megtagadására készíti, és arra, hogy vegye fel a keresztet, és kövesse a Megváltót. – *Counsels on Health*, 222. o.

Krisztus, Isten iránti bizalmunkat erősítve, arra tanít, hogy új néven szólítsuk meg Istent. Olyan néven, amely az emberi szív legdrágább kapcsolataival fonódik egybe. Abban a kiváltságban részesít, hogy a végtelen Istent Atyánknak szólíthatjuk. Ez a név, ha neki és róla mondjuk, iránta érzett szeretetünk és bizalmunk jele, velünk való kapcsolatának és törődésének záloga. Az Atya szívesen hallja e nevet, ha segítségét és áldását kérve mondjuk. [...]

Isten úgy tekint ránk, mint gyermekeire. Kiemelt a világból, kiválasztott, hogy a királyi család tagjai, a mennyei király fiai és leányai legyünk. Arra kér, hogy jobban bízzunk benne, mint a gyermek földi atyjában. A szülők szeretik gyermekeiket, de Isten szeretete nagyobb és mélyebb az emberi szeretetnél. Isten szeretete végtelen. – *Krisztus példázatai*, 141–142. o.

Sóvárogj a Mester megdicsőítésére! Csizold jellemed minden kedvező vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énókh is Isten tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énókhok.

Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okozz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneid! Ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Ezt ne felejtsd el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz – Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva – a kudarcból győzelmet kovácsolni. – *Krisztus példázatai*, 332. o.

Január 12., vasárnap

Kelj fel, és menj el Atyádhoz! Mikor még messze vagy, eléd megy. Ha bűneidet bánva csak egy lépést is teszel felé, sietve zár karjába, mert végtelenül szeret. Meghallja a töredelmes lélek kiáltását. Azt is észreveszi, amikor felébred a vágy szívedben Isten után... Sőt, még mielőtt az ima felhangzik, vagy a szív sóvárgása kifejezésre jut, Krisztus lelkierőt küld annak az embernek, akinek szívét kegyelme érintette.

Mennyei Atyád elveszi tőled bűnnel szennyezett ruhád... Isten így fog téged is felöltöztetni „az üdvnek ruháival”, és betakarni „az igazság palástjával”. [...]

Bevisz dísztermébe, és zászló lesz feletted szerelme (lásd: Énekek 2:4). „Ha az én utaimban jársz” – mondja az Úr –, „ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között” (Zak 3:7) – az Isten trónját körülvevő szent angyalok között. – *Krisztus példázatai*, 206. o.

Az az ember, aki pusztá kötelességérzetből próbálja megtartani Isten parancsolatait – azért mert ez követelmény –, soha nem fogja érezni az engedelmesség örömét. Voltaképpen nem is engedelmeskedik.

Annak élete nyilvánvalóan nem hívő élet, aki tehernek tartja Isten kívánalmait, mert vágyainak határt szabnak. Az igazi engedelmesség egy belső elv megvalósítása. Ennek az engedelmességnek indítórugója az igazság és az Isten törvénye iránti szeretet. Minden igaz élet magva a Megváltó iránti hűség, amely arra indít, hogy tegyük a jót magáért a jóért – mert ez tetszik Istennek. – *Krisztus példázatai*, 97. o.

Amikor az atya kijön, hogy megintse, a fiú gőgös és gyűlölködő természetete megmutatkozik. Azt hangoztatja, hogy élete atya házában a viszonzatlan szolgálat körforgása... Amikor élvezhette volna atya közelségét, inkább azon a hasznon járt az esze, amely elővigyázatos életéből fakad. Szavai arról árulkodnak, hogy ezért mondott le a bűn örömeiről. [...]

Az atya szeretettel bánik vele is. „Fiam – mondja –, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd!” Hiszen az évek során, amíg öcséd járta a világot, te élvezhetted társaságomat! [...]

Ráébredt-e az idősebb fiú arra, hogy milyen kicsinyes és hálátlan? Megértette-e, hogy jóllehet öccse gonoszul cselekedett, akkor is a testvére? Megbánta-e irigységét és könnyörtelenségét? Krisztus erről hallgatott, mert a történet, amelyről a példázat szól, még játszódott. Krisztus hallgatóinak kellett eldönteniük, hogy miként végződjék. – *Krisztus példázatai*, 207–209. o.

Január 13., hétfő

„Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni.” „Ő megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Ésa 62:5; Sof 3:17) A menny és a föld az Atyával együtt örvendezve éneklő: „Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott.” – *Krisztus példázatai*, 207. o.

Mind az Ó-, mind az Újszövetség felhasználja a házassági kapcsolatot a Krisztus és népe között fennálló gyöngéd és szent egység szemléltetésére. Jézus gondolataiban az esküvői szertartás öröme előremutatott arra a boldog napra, amikor menyasszonyát hazaviszi atya házába, és a megváltottak a Megváltóval együtt ülnek le a Bárány menyegzői vacsorájához. Így szól: „Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni. [...] Nem neveznek többé elhagyott-

nak, [...] hanem így hívnak: én gyönyörűségem; [...] mert az Úr gyönyörködik benned.” (Ésa 62:5, 4) „Örül terajta örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Sof 3:17) Amikor János apostol mennyei dolgok látomását kapta, így írt: „És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgeések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát. [...] Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (Jel 19:6–7, 9) – *Jézus élete*, 151. o.

Tűzzük ki célul, hogy – amennyire csak lehetséges – a jellemünkbe épüljön minden kedvesség, s megtegyünk minden szívességet, ami megtehető a körülöttünk levők érdekében. A nyájás szavak sohasem hangzanak hiába. Jézus mint őhozzá intézettek jegyzi fel ezeket. Hintsétek a nyájasság, a szeretet, a gyöngédség magját, s azok majd kivirágoznak és gyümölcsöt teremnek. [...]

„Krisztus is szeretett minket – írja Pál apostol –, és adta magát érettünk ajándékul és áldozatul Istennek, kedves jó illatul.” Ez Krisztus életajándékának értünk hozott áldozata, hogy azzá válhassunk, amivé akarja – képviselőivé. Hogy jellemének illatát árásszuk, az Ő tiszta gondolatait, isteni vonásait fejezzük ki, amit megszentelt emberi élete mutatott meg, hogy láthassuk Őt emberi formájában. Így megértve Isten csodás tervét, az a vágy támadjon bennünk, hogy Krisztushoz hasonlónak legyünk. Tiszták, szeplőtlenek, teljesen Istennek tetszők, folt és ránc vagy más efféle nélkül valók. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1118. o.

Január 14., kedd

Imánkat ne csak Krisztus nevében mondjuk el, hanem a Szentlélek sugallata szerint is. Ez a magyarázata annak, hogy a „Lélek esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászokozásokkal” (Róm 8:26). Az ilyen imára Isten örömmel felel. Amikor buzgósággal és mélységes áhítattal Krisztus nevében imát rebegünk, ez az áhítat, amelyet Isten ébresztett, biztosítja a választ imánkra, – „véghetetlen bőséggel... feljebb, hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Eféz 3:20).

Krisztus így szól: „Amit könyörgésteekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.” „Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” János, a szeretett apostol a Szentlélek sugallatára nagyon érthetően és mély meggyőződéssel mondja: „Ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: és ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kérünk Őtőle.” (Mk 11:24; Jn 14:13; 1Jn 5:14–15) Tehát ostromold kéréseddél az Atyát Jézus nevében! Az Atya becsüli ezt a nevet. – *Krisztus példázatai*, 147. o.

Ebben a veszedelmes időben tüzes imádságra van szükség, mely komoly hittel és Istenre való hagyatkozással párosul, amikor Sátán Isten népére veti árnyékát. Mindenki tartsa emlékezetben, hogy Isten örömét leli népe könyörgéseiben. Az elhatalmasodó bűn elszántabb imára indít, Isten pedig ígéretet tett az éjjel és nappal hozzá kiáltó választottai védelmezésére, ha hosszútűró is irántuk. [...]

Olyan hálás vagyok azért, hogy figyelmünket elfordíthatjuk a körülöttünk levő nehézségekről és az Isten népére váró elnyomásról, és hogy feltekinthetünk a világosság és hatalom egére. Ha Isten, Krisztus és a mennyei lények oldalára állunk, a Mindenható széles pajzsa lesz fölöttünk, Izráel magasságos Istene lesz segítőnk, és nem lesz okunk a félelemre. Akik bántani akarják Isten népét, az Ő szeme fényének akarnak ártani. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 372–373. o.

Jézus a nagy világosság, amely kiárad minden földre született emberre. Az egész menny részt vesz abban a nagy küzdelemben, amely dúl itt a földön az igazság és a tévelygés, a világosság és a sötétség között. A világosság hatalmas forrása szüntelenül ragyog, és akik bekapaszkodnak sugaraiba, és e sugarakat másokra is tükrözik, e sötét világban a világosság hordozóivá válnak. Isten nem kedveli, amikor megengedjük elménknek, hogy tökéletlenségünkön időzzön, folyton siránkozzon saját állapotunk miatt, és csak a vétkeinkre, hibáinkra szegezze a szemünket. Jöjj Jézushoz! Ő a világ Világossága. Kapaszkodj hit által az Ő erejébe, és békülj meg vele. Továbbra is a gyengeségedről fogsz beszélni? Semmiképp sem, hiszen ezt kedveli az ellenség. Inkább

összpontosíts arra a nagy segítségre, amit felkínált Jézus, a te Üdvözítő! – *Australian Union Conference Record, 1907. május 6.*

Január 15., szerda

Nem bátorít kételkedésre. Az Úr újra meg újra kinyilvánítja hatalmát és kegyelmét, amiből meg kell tanulnunk, hogy minden körülmények közt jobb a hitet ápolnunk, a hitnek hangot adnunk, hit által cselekednünk. Ne engedjük meggyöngíteni szívünket és kezünket gyanakvó gondolatokra való hallgatással, hogy a kétség és bizalmatlanság magját hintsék el szívünkben (Zsid 3:12).

Az Úr együttműködik az akarattal és a tevékenységgel is. Az ember előjoga és kötelessége szaván fogni Istent, személyes üdvözítőjeként hinni Jézusban, és készségesen, azonnal engedelmeskedni Isten kegyelmes javaslatainak. A Szentírás isteni utasításait azért tanulmányozza, hogy elhiggye és engedelmeskedjék neki. Ne az érzéseire alapozza hitét, hanem Isten szavára és a bizonyítékokra. – *A Te Igéd igazság, 7. köt., 927. o.*

Isten mindent megtett, amit megtehetett, hogy kinyilvánítsa irántad való nagy szeretetét és irgalmát. „Úgy szerette a világot, hogy egy szülött Fiát adta, hogy ha valaki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Nyugodjatok meg Isten szeretetének bizonyosságában... Isten nem azért szeret minket, mert mi előbb szerettük Őt; hanem „amikor még bűnösök voltunk”, Krisztus meghalt értünk, teljes és túlaradó biztosítékot szerezve megváltásunkra. Noha engedetlenségünk által kiérdemeltük Isten nemtetszését és ítéletét, mégsem hagyott el minket, hogy egyedül, véges erőnkkel tusakodjunk az ellenséggel. Mennyei angyalok vívják értünk csatáinkat, és ha együttműködünk velük, győzedelmeskedhetünk a gonoszság erői felett. Ha közel hajolunk hozzá hitben, Ő is közel hajol hozzánk, családjába fogad, és fiainak, leányainak nevez minket. – *Isten fiai és leányai, 53. o.*

Az Atya és Krisztus kezdettől fogva tudott Sátán hitehagyásáról és Ádámot bűnbeejtő, megtévesztő csalásáról. A megváltási terv azért készült, hogy újabb lehetőséget kínáljon az elbukott emberiségnek a bűntelen életre. Krisztus a teremtéstől kezdve megbízást kapott a közbenjárói szolgálatra. Öröktől fogva Ő volt helyettesünk és kezesünk.

Már a világ teremtése előtt eldőlt, hogy Krisztus isteni voltát emberibe kell burkolnia. „Testet alkottál nékem” (Zsid 10:5) – mondja Krisztus. [...]

A megváltás munkája abban állt, hogy emberi létet adjon Krisztusnak, hogy az elbukott emberiség egygé válhasson az Istenséggel. Krisztus egyrészt azért vette fel az emberi természetet, hogy az emberek egygé lehessenek vele, miként Ő is egy az Atyával, hogy Isten úgy szerethesse őket, mint egyszülött Fiát; másrészt pedig azért, hogy az emberek isteni természet részeseivé lehessenek, és életük teljessé váljon Őbenne. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 250. o.

Január 16., csütörtök

Amit Isten Jézusnak a Jordánnál mondott: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm” (Mt 3:17) – az egész emberiséghez szól. Isten Jézushoz, mint képviselőnkhez szólt. Nem dob el minket összes bűnünkkel, gyengeségünkkel, mint értékteleneket. „Megajándékozott minket ama Szerelmesben” (Ef 1:6). A dicsőség, amely Krisztuson megnyugodott, Isten irántunk való szeretetének záloga. Ez beszél nekünk az ima erejéről, hogy hogyan juthat az emberi hang Isten füléhez, és hogyan találnak kéréseink meghallgatásra a mennyei udvarban. A bűn elszakította a földet a mennytől, és elidegenítette az égi közösségtől, de Jézus újra összekapcsolta a dicsőség országával. Szeretete körülveszi az embert, és elér a mennyekig. A megnyílt kapukon át Megváltónk fejére hulló fény ránk is árad, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A hang, amely Jézushoz szól, minden hívő léleknek mondja: ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm. – *Jézus élete*, 113. o.

„Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk.” (Mk 9:22) Hány bűnterhes lélek visszhangozta ezt az imát! A könyörületes Megváltó válasza mindenkinek ez: „Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.” (Mk 9:23) A hit köt össze a mennyel, ez ad erőt, hogy megbirkózzunk a sötétség erőivel. Krisztusban Isten gondoskodott eszközökről minden bűnös jellemvonásunk féken tartására, hogy ellent tudjunk állni bármilyen erős kísértésnek. Sokan úgy érzik, nincsen hitük, és ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalanok méltatlanságukban vessék alá magukat az irgalmas Megváltó kegyelmé-

nek. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek, aki meggyógyította a beteget, és kiűzte a démonokat, amikor az emberek között járt. Ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten Igéje által jön. Ragadd meg ígéretét: „Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Vesd magad lábához, és kiáltsd: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitelenségemnek.” (Mk 9:24) Ha ezt cselekszed, sohasem veszheted el, soha. – *Jézus élete*, 429. o.

Képzeld magunkat az emberek helyébe! Képzeld magunkat érzelmeikbe, nehézségeikbe, csalódásaikba, örömeikbe és szomorúságaikba! Ezekkel azonosítsuk magunkat, és azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, ha ők tennének velünk. Ez a becsületesség tényleges mértéke, s nem más, mint a törvény... A próféták tanításainak összegzése, a menny egyik elve ez, s mindenkiben kifejlődik, aki alkalmassá válik a menny szent közösségére.

Ez az arany szabály az igazi előzékenység alapelve. Legpontosabban Jézus életében és jellemében láthatjuk megvalósulását. Üdvözítőnk mindennapi élete során a szelídség és a szépség tündöklő sugarai ragyogtak mindenkire. Milyen jóakarattal áradt már a jelenlétéből is! Isten gyermekeiben is ugyanez a szellem nyilvánul meg; akikben Krisztus lakozik, azokat isteni légkör övezi. Ártatlanságuk fehér öltözete az Úr kertjének illatát árasztja. Arcuk Isten arcáról érkező fénytől ragyog, bevilágítva az ösvényt a botladozó, megfáradt láb előtt. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 134–135. o.

Január 17., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Kik az én testvéreim?” című fejezet.